

Meg kell becsülnünk elődeink áldozathozatalát

Ünnepi istentiszteleten emlékeztek meg az 1956-os forradalomról és szabadságharcról pénteken a rimaszombati református templomban, ahol a Tompa Mihály Református Gimnázium diákjai átvehették a forradalom egyik jelképének számító lyukas zászlót.

Fotó: Virsinszky Tamás/ma7.sk

A rimaszombati Református Oktatási Központ és a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Kulturális és Közművelődési Központja szervezésében megvalósuló alkalmat az 1956-os Magyar Szabadságharcosok Világszövetségének küldöttsége is megtisztelte jelenlétével, így a diákság személyesen is találkozhatott olyan személyekkel, akik átélték a 66 évvel ezelőtti – világraszóló - eseményeket.

Az ünnepi istentiszteleten ígét hirdetett Nagy Ákos Róbert, a Gömöri Református Egyházmegye esperese, aki hangsúlyozta, hogy a forradalmárok saját életükkel és áldozatukkal mutatták meg, hogy milyen nagy dolog a szabadság.

„Az a szabadság, amely más nemzetek számára természetes örökség, nekünk magyaroknak örök küzdelemmel járt. Felsorolni is sok mennyit harcolt, küzdött, mennyi életet adott és mennyi vért ontott a mi nemzetünk a szabadságért. De mindenkori küzdelmeink közepette soha nem voltunk és ma sem vagyunk egyedül. Velünk van az Isten, aki szabad embernek teremtett minket”

– fejtette ki az esperes.

Felidézte a prédikátorok, a gályarabok, az aradi vértanúk üldöztetését, amelyet párhuzamba állított 56 mártírjainak üldöztetésével. Rámutatott, hogy lelki és szellemi üldöztetés még napjainkban is van. A mai emberek többsége azonban kényelemből még azokat a dolgokat sem vállalja fel, amit kellene, s ezzel asszisztál a világ és saját maga életének értékvesztéséhez is.

A Máté evangéliumából vett kijelentésére (Máté 5:10-12 - Boldogok, akiket az igazság miatt üldöznak, mert övék a mennyek országa) utalva felhívta a figyelmet, hogy bármi történik nekünk fel kell vállalni önazonosságunkat, még akkor is, ha szembe kell mennünk a többséggel.

„Csak úgy emlékezhetünk, ha megbecsüljük elődeink áldozathozatalát, mégpedig éppen azzal, hogy felvállaljuk és büszkén hordozzuk mindazt, amivel megajándékozott az Isten – a hitet, vallásunkat, magyar anyanyelvünket, nemzeti örökségünket, Istentől kapott szabadságunkat”

– zárta Nagy Ákos Róbert.

Az istentiszteleten ünnepi beszédet mondott Csigás Zoltán, az 1956-os Magyar Szabadságharcosok Világszövetségének elnöke, aki 13 éves diákként élte át a forradalom napjait és saját korabeli élményeit osztotta meg a fiatal hallgatósággal. Felidézte, ahogy a tömegben elvegyülve a Városligetbe vonultak Sztálin szobrához, amit azon az emlékezetes októberi napon döntöttek le. A szabadságharc első óráiban úgy érezték, hogy Dávid és Góliát harcában Dávid győzött.

Beszámolt róla, hogy a református teológia hallgatói közül két áldozata is volt az elnyomó erőszaknak. Bár fegyvertelenek voltak Herczeg Lajost és Magócsi Istvánt is találat érte, aminek következtében mindketten elhunytak.

Herczeg Lajost a teológia udvarán temették el, diáktársai ácsoltak neki koporsót. Hősi halottként vettek tőle búcsút, és akként tisztelik mai napig másik társukat is. A teológia udvarán ma is kopjafa emlékeztet a hősi halottakra, amelyet azonban csak a 89-es rendszerváltás után lehetett felállítani.

B. Kovács István gömörológus a forradalom és szabadságharc gömöri hatásairól tartott előadásában elmondta, hogy a magyarországi események kapcsán Csehszlovákiában főként az akkori értelmiség megnyilvánulására, másrészt a falusi nép helytállására kell figyelni.

Ez utóbbira személyes emlékeket is felhozott, mégpedig a baracai szülői házuk homlokzatán az 1956-os szám volt olvasható, amely nem az építés évének állított emléket, hanem a forradalom értékeire figyelmeztetett. A felvidéki magyarság a rádió és sajtó híreit figyelve előbb rokonszenvvel, majd részvétellel és aggodalommal hallgatta a híradásokat, nyilvánosan azonban nem állhatott ki a forradalom mellett. Kitért a nemrégiben Magyar Örökség Díjban részesített Mács József életpályájára is. A bátkai születésű író ekkoriban a - kommunista hatalom szócsövének számító - pozsonyi Új Szó munkatársa volt, s mivel nem volt hajlandó elítélni a forradalmat, ezért 1957 januárjában elbocsátották állásából.

Az ünnepség végén az 1956-os Magyar Szabadságharcosok Világszövetsége nevében Schrötter Tibor alelnök átadta a rimaszombati magyar közösség emlékeztetését segítő lyukas zászlót a Tompa Mihály Református Gimnázium részére, melyet az intézmény diákjainak nevében Hajdú Lili és Hencz Bálint vettek át.

Molnár Sándor rimaszombati lelkipásztor, zsinati főtanácsos tolmácsolta Balog Zoltán, a Magyarországi Református Egyházi zsinata lelkesi elnökének üzenetét, aki levélben köszöntötte az 56-os megemlékezés résztvevőit. Az ünnepi istentiszteletet Vadkerti Imre zenés előadása, majd a Himnusz közös eléneklése zárta.

Rimaszombatban vasárnap is lesz 56-os megemlékezés, amelyet a 4. sz. Hatvani István Cserkészcsapat tart 15 órától a városi köztemetőben, a Fábry család sírboltjánál.